

РЕШЕНИЕ

№
4305

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 20.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **192** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от А. Л. В. с ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-007956 от 16.12.20г., издадена от Р. Н. - полицейски инспектор в СДВР отдел ПП, с която на основание [чл. 171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП](#), ѝ е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети документи – СРМПС №009621880 и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] .

Жалбоподателката счита оспорената заповед за незаконосъобразна. Намира, че не са налице фактическите и правни основания административният орган да издаде заповедта. Описаната в акта фактическа обстановка не отговаряла на действителността, тъй като от жалбоподателката не било извършено твърдяното нарушение. Не била дала поисканата при проверката проба, тъй като преди това била дизенфицирала устата си със специален дезинфектант на спиртна основа и се опасявала, че това може да доведе до положителен резултат. Поради изложеното иска отмяната ѝ.

Ответникът по жалбата редовно призован за съдебното заседание, не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

От фактическа страна.

На 12.12.2020г. На жалбоподателката В. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) №888222 , за това, че на посочената дата, в 23,30 ч. В [населено място], управлявала собствения си лек автомобил „Волво”, с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършената порверка отказва да бъде тествана за употреба на алкохол с Алкотест Дрегер. На водача бил издаден и талон за химико – токсикологично изследване с №080488.

От приложения по делото талон за изследване №080488, издаден на 13.12.2020г. се установява, че жалбоподателката е отказала да ѝ бъде извършена предварителна качествена проба с техническо средство Дрегер.

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) №20-4332 - 007956 от 16.12.2020 г., полицейски инспектор при СДВР отдел ПП., упълномощен със Заповед №513з-1618/26.02.2018 г. на Директор СДВР , е наложил на В. принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП – Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година, а именно за 6 месеца-180 дни, като са отнети 2 броя рег.табели и СРМПС.

От правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в преклузивния срок за обжалване на годен за оспорване административен акт и от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл.146 от АПК, счита жалбата за неоснователна.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност.

На основание чл.172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл.171, т.2а от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност, или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от представената по делото Заповед №513з-1618/26.02.2018 г. на Директор СДВР, която е цитирана и в оспорения акт, Директорът на СДВР, на основание Заповед №8121з-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи и чл.43, ал.4, във връзка с чл.43, ал.3, т.1 от ЗМВР, е оправомощил длъжностни лица от СДВР да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки, включително такива по чл.171, т.2а от ЗДвП. Съгласно нормативната уредба на чл.165 от ЗДвП, във връзка с чл.43 от ЗМВР и чл.42, ал.2, във вр. с чл.37, ал.1, т.2 и чл.30, ал.1, т.5 от ЗМВР, Директорът на областна дирекция на МВР е ръководител на служба с правомощия по осъществяване на контролна дейност върху движението по пътищата, включваща и прилагане на принудителни административни мерки (чл.31, т.2 от ЗМВР), поради което с представената заповед е доказана и материалната, и териториална компетентност на оправомощеното лице – издател на акта.

Съгласно чл.171, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на

административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс. Оспорената заповед съдържа изискуемите от чл.59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта.

В заповедта е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП. Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция (ДВ бр. 2 от 2018 г., в сила от 3.01.2018г.), действаща към датата на издаване на ЗППАМ, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, включително прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година. Като предпоставка за издаването на заповед на основание чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“, законодателят е предвидил няколко алтернативни хипотези, една от които е лицето да управлява собствено моторното превозно средство и да откаже да бъде изпробван с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества.

Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил „Волво“ и отказва да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер . Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на собственика на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, без оспорване от страните, Акт за установяване на административно нарушение. Този документ е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма, като в частта на установяването на отказа да бъде извършен тест за употреба на наркотични вещества с техническо средство Дрегер от страна на жалбоподателя, на посочените в акта дата и място, материализира удостоверително изявление на издателя си, т.е. отнася се до съществуването на факти, възприети лично от длъжностно лице – издател. Същият следователно е официален удостоверителен документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК и обвързва съда с материална доказателствена сила по отношение на така констатирания факт, а именно че На 12.12.2020г. На жалбоподателката В. е съставен Акт за установяване на

административно нарушение (АУАН) №888222 , за това, че на посочената дата, в 23,30 ч. В [населено място], управлявал собствения си лек автомобил „Волво”, с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършената порверка отказва да бъде тестван за употреба на алкохол с Алкотест Дрегер. при което на водача следва прилагане на предвидената в чл.171, т.2а от ЗДвП принудителна мярка.

Съдът не констатира при издаването на ЗППАМ да са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение от страна на нарушителите. П. поведение се състои в неизпълнение на задължението на субекта да не управлява ППС под въздействие на наркотични вещества, което безспорно обуславя необходимостта от налагането на ПАМ за да се преустанови. Ето защо съдът приема, че в случая ПАМ е приложена в съответствие с целта на закона.

За органа, прилагащ принудителната административна мярка, е налице правна възможност, след като извърши преценка на всички обстоятелства, да определи срока на действие на мярката – от шест месеца до една година, т.е. административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност при определяне на срока на ПАМ, която съдът не е компетентен да контролира. Такъв контрол може да бъде извършен само по отношение на законосъобразното проявление на оперативната самостоятелност, като в случая то е налице предвид определената с оспорената заповед продължителност на срока в рамките на законовите предели и в съответствие с целта на закона.

Така, при извършената служебна проверка, съгласно [чл. 168, ал.1 от АПК](#), за законосъобразност на оспорената заповед на всички основания по чл. 146 от АПК, настоящият съдебен състав констатира, че тя е издадена от материално и териториално компетентен орган, в рамките на делегираните му правомощия, при спазване на изискуемата от закона писмена форма с изложени фактически и правни основания и при спазване на административнопроизводствените правила в производството по издаването ѝ, като същата е издадена в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби и с целта на закона, т.е. настоящият съдебен състав счита, че по отношение на същата не е налице нито едно от отменителните основания по чл. 146 от АПК.

По така изложените съображения, съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. При този резултат на делото разности в полза на жалбоподателя не се дължат.

Решението не подлежи на обжалване съгласно [чл. 172, ал. 5 от ЗДвП](#).

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Л. В. с ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-007956 от 16.12.20г., издадена от Р. Н. - полицейски инспектор в СДВР отдел ПП, с която на основание [чл. 171, т.2а, б. “б”](#)

[от ЗДвП](#), ѝ е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети документи – СРМПС №009621880 и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] .

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: